

TARANTULA

TARANTULA

MOORD IN KEERBERGEN

LENA KRAAG 1

ROMAN VAN STRUBARQ

THRILLER

2025

Beefcake Publishing

Dit boek wordt opgedragen aan oorlogshelden
Achiël Cleynhens, Domien Liekens, Emiel Opdebeeck,
Jan Wauters, Jozef Verhoeven en August Vermeylen.

Voorwoord

Littekens genezen door tijd en geduld, hoor je weleens zeggen. Deze littekens niet. Die vervagen hoogstens wat door de jaren heen. Vroeg of laat beginnen ze te jeuken. Jeuk valt tot op een bepaalde hoogte te negeren. Met een klein deugddoend krabje links of rechts koop je wat tijd. Voldoende afleiding inhibeert de neurologische verbinding tussen de hersenen en de oude wonden. Met de nodige portie geluk lijken de letsels hersteld en inactief. Stilte voor de storm. Sporadisch steekt een onhoudbare drang om een heftige, verlossende krabsessie in te lassen, de kop op. De druk is van de ketel. Achteraf voel je je schuldig. Je weet dat je het litteken enkel verergerd hebt. Het beschadigde weefsel diep vanbinnen wordt door de bewegingen van je nagels geactiveerd. Toch lijkt de brand weer even geblust. Uitstel van executie. De lokale zenuwtakken zijn destijds veel te zwaar beschadigd. De littekens ontsteken. Een kloppend gevoel op de getroffen plaatsen maakt zich meester van je lichaam. De ontstekingen beginnen te zweren. Zwelling, roodheid en vreselijke pijn tergen je dag en nacht. Net zolang tot de etter langs je oren naar buiten komt. De transformatie is compleet. Een monster.

Hoofdstuk 1: De notenkraker

Ik vermoed dat dit aanvoelt als een kater. Zelf heb ik nog nooit meer dan twee pintjes bier op een dag gedronken, maar afgaande op de omschrijving van enkele jongens in mijn klas, moet dit aardig in de buurt komen. Vreselijke hoofdpijn. Ik voel mijn hartslag in een vervelend, onregelmatig ritme tegen mijn voorhoofd kloppen. Mijn armen en benen lijken wel van lood. Ik voel me te moe om mijn hoofd op te heffen. Het feit dat ik het plafond boven me niet herken, verplicht me nochtans om alle restjes energie in mijn lichaam te bundelen, in een uiterste krachtspanning. Deze ruimte ken ik niet. Fuck, dit is angstaanjagend! Vier witte muren, afgeleefde gifgroene gordijnen, een gammel houten bureautje en een grijze metalen deur. Tot zover alle objecten binnen mijn gezichtsveld. Ik heb het gevoel dat een gigantische notenkraker mijn hoofd omvat en continu druk zet op mijn hersenen. Voldoende druk om mij in een stevige houdgreep te hebben, maar niet afdoende druk om mijn hersenpan uiteen te laten spatten.

Focus Karen. Waar ben ik en hoe ben ik hier geraakt? In de verte hoor ik bedrijvigheid en gebabbel. Met alle moeite van de wereld sukkel ik recht tot op de rand van het overigens veel te harde bed. Lap zeg, de notenkraker steekt nog een tandje bij, nu ik de zwaartekracht zijn werk laat doen. Als dit een kater is, staat mijn besluit bij deze vast. No way dat er ooit nog een druppel alcohol door mijn slokdarm passeert. Dit wil ik niet nog een keer meemaken. Zes moeizame stappen verder, leun ik met mijn neus

tegen de dikke, grijze deur. Goed bezig trees, alsof je meer informatie over deze onbekende locatie gaat vergaren door aan de deur te ruiken. Tweede poging. Ik leun met mijn linkeroor tegen de dikke, grijze deur.

‘Is daar iemand?’, hoor ik mezelf met een gebroken, schelle stem zeggen.

Geen reactie uiteraard. Ik herhaal dezelfde drie woorden, maar voeg enkele tientallen decibels toe. Een akelig gevoel van paniek overvalt me. Ik ben ontvoerd! Natuurlijk! Terwijl ik een eerste traan langs mijn wang naar beneden voel dwarrelen, denk ik reflexmatig aan de film ‘Split’ die ik vorige week met mijn beste vriendin Anna zag. Drie meisjes die in een onbekende ruimte ontwaken en uiteindelijk ontvoerd bleken te zijn door een verknipte zot met de naam Kevin. Als hetzelfde met mij gebeurd is, zijn er in elk geval meerdere Kevins als dader, want ik hoor heel de tijd zachtjes praten op de achtergrond. Nu ja, misschien is het toch maar een Kevin, maar is hij gewoon tegen zichzelf aan het praten. Zieke geest dat hij is. Veel sneller dan in de heenweg, maak ik de omgekeerde verplaatsing in de richting van het veel te harde bed. Ik moet iets zoeken om mij te verdedigen als mijn ontvoerder straks binnenkomt. Jammer genoeg valt er niets te rapen hier in deze kale ruimte. Nul komma nul prioriteit op dit moment, maar die lelijke gifgroene gordijnen steken mij de ogen uit. Als ik dan toch maanden of godbetert jaren opgesloten ga zitten in dit kamertje, wil ik godverdomme wel uitkijken op fatsoenlijke gordijnen!

Focus Karen. Waar ben ik en hoe ben ik hier geraakt? Helder nadenken zit er op dit moment duidelijk niet in. Hevige nevel in mijn hoofd met beperkte zichtbaarheid. Spijtig dat mijn mist-

lampen voor geen meter lijken te werken. Gevoelsmatig heb ik momenteel het concentratievermogen van een goudvis. Misschien kan je beginnen met die afschuwelijke gifgroene gordijnen eens opzij te schuiven om te zien of je door het raam kan kijken? Juist! Fantastisch dat het mij bij benadering tien minuten heeft gekost om die link te leggen. Gordijnen, raam, naar buiten kijken. Mijn geniale ingeving levert jammer genoeg weinig tot geen informatie op. Een betonnen muur is alles wat ik kan zien door het raampje. Ik bevind me terug op het veel te harde bed. Buiten een ontvoering kan ik eerlijk gezegd niet meteen een verklaring voor mijn aanwezigheid in deze ruimte bedenken. Komaan, wees creatief, Karen. Heb ik drugs genomen? Stel dat ik naar een feestje in de buurt ben geweest en iemand heeft stiekem iets in mijn drankje gedaan. Zou kunnen, want dat gebeurt dagelijks. Een onverlaat heeft mij meegenomen, verkracht in zijn kamer en me dan voor dood achtergelaten. Een ongecontroleerde handbeweging over mijn geslachtsdeel later kan ik de hypothese van verkrachting tenminste al laten varen. Geen pijn of vreemd gevoel in de onderste regionen.

Zit ik in de gevangenis misschien? Deze kale, kleine ruimte zou in elk geval perfect voor een cel kunnen doorgaan. Maar waarom dan? Ik heb bij mijn weten nog nooit een vlieg kwaad gedaan. Buiten een handvol krekels vroeger in de tuin toen ik zes was. Bijzonder fier op mezelf dat ik er enkele had kunnen pakken, zette ik ze in een glazen bokaal op het terras. Een lege bokaal van appelmoes, voor zover ik me herinner. Twee warme zomerdagen boven de dertig graden later, bleken de arme bestjes volledig uitgedroogd en gaar gekookt.

Met mijn langetermijngeheugen is klaarblijkelijk niets mis, merk ik nu op. Ik vind het gewoon zo verdomd raar dat ik mij niets kan herinneren van gisteren of de dag ervoor. Of zelfs de dag daarvoor. Wat is eigenlijk het laatste dat ik mij herinner? Kletterende ruzie tussen mijn ouders. Dat is het eerste wat mij te binnen schiet van pakweg de voorbije week. Het is moeilijk om er een tijdspanne op te plakken. Speelde die explosieve ruzie zich tien dagen geleden af of was dat eergisteren? Het voelt in elk geval veel langer dan eergisteren aan. Maar op dit moment zou ik geen geld zetten op mijn eigen grijze massa. Die discussies en verwijten tussen mijn ouders zijn nieuw. Gedurende mijn jeugd en tienerjaren hebben ze weinig woorden gehad. Opvallend weinig, gezien de omstandigheden. Mijn ouders baten namelijk een razend populair restaurant in Keerbergen uit. Wachttijden die oplopen tot acht maanden om een tafel te kunnen reserveren, zijn geen uitzondering. Amati. Zo heet het restaurant. Vernoemd naar de uitvinder van de viool. Mijn mama is gepassioneerd door violen. Zelf speelt ze al sinds haar kindertijd. Het stond in de sterren geschreven dat ik ook met een strijkstok in de hand door het leven zou gaan, maar mijn beperkt motorisch vermogen stak daar een strijkstokje voor. Aan de muur in het restaurant hangen her en der prachtige exemplaren tentoongespreid. Vooral voor de jeugdige klanten zijn de violen dankbaar selfiemateriaal. Op die manier doet Amati het lang niet onaardig op sociale media. Mama's liefde voor de viool werd door mijn papa handig in een culinair jasje gestoken. Om volledig conceptueel te werken, begon hij te experimenteren met viooltjes. De bloemen weliswaar. Die zijn namelijk eetbaar en dat inspireerde papa om in elk gerecht dat op de menukaart staat bij Amati, een of meerdere viooltjes te verwerken. Al ben ik zeker niet de grootste fan van mijn papa's

keuken - geef mij maar een pizza Hawaï van om de hoek - het is wel leuk gevonden. Soep, hapjes, voorgerechten, hoofdgerechten... Hij verwerkt het in alles. Toch wordt er vooral over zijn kleurrijke en creatieve desserts gesproken. Dagelijks circuleren er foto's of filmpjes op Tiktok en Instagram met de flitsende viooltjesnagerechten van mijn vader in de hoofdrol. Genoeg gestoeft nu, want mijn actuele concentratievermogen van een goudvis, heeft me weer helemaal van het rechte pad geleid.

De laatste weken verhieven mijn ouders vaak hun stem tegen elkaar. Aanvankelijk was het me onduidelijk wat er aan de hand was. Stress of vermoeidheid vermoedde ik. Niet onlogisch zou je denken met een drukke job. Want geloof me, ze kloppen bijzonder veel uren. Hun stem verheffen is eigenlijk te zwak uitgedrukt. Heftige discussies dekt de lading beter. Wanneer ik dan uit mijn kamer naar beneden kwam, stopten ze meteen met bekvechten. Dat wel. Een voorzichtige vraag aan mama waarom ze boos was op papa, leverde niets op.

'Het is niets schat, de gewone kopzorgen van volwassenen,' zei ze met een knipoog.

Geen enkele reden nochtans om op elkaar te vitten, want begin november kreeg Amati de geweldige score bij Gault & Millau van 19.5. Samen met het Hof van Cleve in Oost-Vlaanderen mocht Amati zich dus het beste restaurant van België noemen. Hoewel ik mijn ouders nog nooit zo gelukkig heb gezien als na de bekendmaking van die punten, gingen ze na een deugddoende nachtrust weer over tot de orde van de dag. Een fles champagne kraken, dat was hun manier om elkaar te feliciteren met de fraaie bekroning.

‘We mogen nu niet op onze lauweren rusten, de lat moet nog hoger,’ hoor ik papa nog zeggen.

Ergens had hij wel een punt natuurlijk. Je bent maar zo goed als je laatste recensie. Een zorgvuldig opgebouwd imago kan snel om zeep zijn. Toch hoopte ik stiekem dat de geweldige 19.5 een kentering zou betekenen voor ons als gezin. Dat er zich een soort van rust meester zou maken over mijn ouders. Kwaliteit blijven leveren, maar niet meer continu werken met peper in hun gat. Concreet hoopte ik dat er meer ruimte zou komen voor gezins-uitstappen en fijne momenten samen. Een dagje naar zee. Een citytrip. Of gewoon een dagje samen in de zetel doorbrengen en alle films van Lord of the Rings er in een keer doorjagen. Pas op, ik mag zeker niet klagen over mijn jeugd en de relatie met mijn ouders. Maar de vrije momenten die ze hebben per jaar, zijn met gemak op een hand te tellen. Je zult zelfs nog vingers over hebben.

Een kentering bleek de 19.5 dus niet. Of jawel, alleen niet in de richting die ik gehoopt had. De ruzies aan het thuisfront stapelden zich op. Vreemd genoeg kreeg ik het antwoord op mijn pertinente vraag over wat er gaande was tussen mama en papa niet thuis, maar wel op school. Tijdens de les esthetica. Na een ellenlange, oeverloze uitleg van mevrouw Geens over de schilderkunst van Claude Monet - of was het Manet? - moesten we groepjes van vier vormen in de klas om ons voor te bereiden op een grote taak van kunstenaars. Elk groepje kreeg een schilder toegewezen en moest daar een spreekbeurt over geven. Nu ben ik nooit *miss popular* geweest, maar het volgende tafereel sloeg me uit mijn lood. De *usual suspects* werden meteen omringd door verschillende klasgenoten, omdat ze ervoor gekend stonden om

perfectionistisch te zijn en uitstekend werk af te leveren. Kort samengevat, de meisjes en jongens waarvan je wist dat ze drie vierde van het werk op zich zouden nemen, waardoor je zelf rustig kon meesurfen op hun kruistocht richting goede punten. Tactische keuzes maken. Daar kwam het tijdens het vormen van zo'n groepje altijd op aan. Ik zocht meestal een evenwicht tussen comfort en goede punten. Zo was er een groepje waarbij ik mezelf soms aansloot, als het in mijn ogen echt belangrijk was. Bij een hoofdvak bijvoorbeeld. Hoge punten gegarandeerd, maar eveneens een garantie op gekibbel, stress en verwijten. Enkele andere meisjes zocht ik stevast op voor een minder belangrijke opdracht. Doorgaans genoeg om de helft te halen, maar veel meer ambiance en vooral minder gedoe. Voor deze spreekbeurt leek de laatstgenoemde groep me dus ideaal. Alleen bleek ik die luxe plots niet meer te hebben. Kiezen was niet langer aan de orde. Wanneer ik me rustig naar het minder ambitieuze, maar gezellige groepje begaf, werd ik al meteen streng aangekeken door een van de meisjes. Laura, nochtans iemand waarmee ik een goede relatie had, staarde me aan alsof ik zonet haar lievelingstrui aan flarden had getrokken. Gitte, het meisje naast haar, vermeed elk oogcontact. Dus haar gemoedsgesteldheid kon ik onmogelijk inschatten. Vermits ik zelf als derde lid van het groepje aan de tafel ging zitten, was er voorlopig niemand anders om naar te kijken. Maar dat zou niet lang meer duren. Stien stapte op ons af, deed ostentatief teken naar Laura en Gitte dat ze mee moesten komen en negeerde mij overduidelijk. Het drietal stapte olijk op Fran af, die aan de andere kant van het klaslokaal zat. Daar zat ik dan in mijn ukkie te schilderen aan een lege tafel. Even - al leek dat eerder een eeuwigheid - later waren de groepjes gevormd en greep mevrouw Geens in. Er waren nog drie groeploze leerlingen over. Wij

moesten dan maar samen een groepje vormen en omdat we met een persoon minder waren, moest onze spreekbeurt maar zeven minuten in plaats van tien minuten duren. Opgelost! Niet dus. De rest van de les mochten we voorbereiden, maar geen haar op mijn hoofd dat er aan dacht om met de spreekbeurt bezig te zijn. Waarom negeerde Stien mij en wilde ze mij er niet bij hebben?

‘Zwarte trut!’, snauwde Stien me bij het buitengaan van de les esthetica toe.

Vanwaar komt dit, dacht ik bij mezelf. Ik had Stien toch helemaal niets misdaan. Omdat ik duidelijk merkte dat de mensen rondom haar het roerend eens waren met haar uitspraak, zweeg ik wijselijk. Niet dat ik anders op mijn mond gevallen ben, maar in sommige situaties is het slimmer om even op de tanden te bijten. Je kak inhouden, zeggen ze hier in de buurt. Dat deed ik dus. Gelukkig hadden we na esthetica enkel nog een lesuur Frans. Ik kon aan niets anders meer denken dan aan wat Stien me toegesnauwd had. Zwarte trut. Wat kon ze daar in hemelsnaam mee bedoelen? Als een blank 17-jarig meisje met lichtbruine haren, kon ik me met de beste wil van de wereld niet inbeelden wat mijn link met de kleur zwart was.

Zoals elke dag nadat de schoolbel een laatste keer geluid had, repte ik me naar de fietsenstalling om zo snel mogelijk naar huis te kunnen gaan. Niet dat ik een hekel had aan school, maar het is thuis gewoon veel chiller en aangener. Om zo weinig mogelijk scheve blikken te moeten trotseren, pakte ik mijn fiets en zette ik me helemaal aan de kant, half tussen de struiken. Traditiegetrouw wachtte ik om te vertrekken op Anna, zodat we samen naar huis konden rijden. Van haar zou ik wel wijzer worden. Een buiten-

staander zou haar als raar of zonderling omschrijven. Objectief gezien, kan ik dat niet eens tegenspreken. De alomtegenwoordige sociale media deden haar geen goed, want Anna was hopeloos op zoek naar een uitstraling die bij haar paste. Vorig schooljaar kwam ze maandenlang niet naar school, omdat ze met anorexia kampte. Sinds september is ze aan de beterhand, maar een terugval loert nog steeds om de hoek. Desalniettemin heeft ze een gouden hart en ken ik geen eerlijker persoon dan zij. Zij zou me vast vertellen wat er aan de hand was.

‘Kom, zo snel mogelijk weg van hier,’ was het eerste dat ze me zei, toen ze me half verdoken in de struiken zag staan.

De notenkraker heeft me ondertussen nog wat steviger beet. De ritmische kloppen op mijn voorhoofd zijn in frequentie toegenomen. Laat ons zeggen, van het tempo van een alledaagse song van Meteoor, is het naar het betere werk van Charlotte De Witte gegaan. Van andante naar allegro, om het in klassieke muziek-terminen uit te drukken. Terwijl ik mijn hersenen amechtig pijnig om recente herinneringen op te halen, maakt de angst plotsklaps plaats voor woede. Ik wil hier weg!

‘Laat me hieruit, godverdomme! Klootzak!’

De stoere taal is een kort leven beschoren en de grofgebeekte woorden maken snel plaats voor machteloos gesnik.

‘Waaraan heb ik dit verdiend? Wat heb ik misdaan? Ik wil gewoon naar huis.’

Met mijn wangen vol tranen en neus vol snot, laat ik me achterovervallen op het nog steeds onzachte bed. Door het gehuil krijg ik mijn ademhaling niet meer onder controle. Uit ervaring weet ik dat ik nu moet overschakelen naar buikademhaling om hyperventilatie te vermijden. Maar dat is gemakkelijker gezegd

dan gedaan. Een reeks onsamenvangende woorden komen uit mijn natte mond en tussen het gesnotter door, hoor ik iemand op de metalen deur kloppen. Daar zat ik de voorbije twintig minuten onbewust op te wachten. Een teken van leven, buiten het gestommel in de verte. Uit schrik voor wat de komende tien seconden mij zullen brengen, hou ik verstijfd mijn adem in.

‘Kan het hier wat stiller?’, roept een diepe mannenstem me kordaat toe.

Uit de manier waarop hij het zegt, leid ik af dat ik hier niet alleen ben en dat hij ook niet meteen van plan is om binnen te komen. Dat stelt me enigszins gerust. Ik vreesde een scenario waarin ik terstond een pak rammel ging krijgen van een compleet gestoorde Kevin.

Ik trek mijn stoute schoenen aan en spreek de man toe.

‘Waar ben ik? Laat me hier alstublieft uit.’

Ondanks het feit dat ik overmand ben door allerlei emoties, probeer ik zo beheerst en beschaafd mogelijk over te komen. In de hoop dat de persoon aan de andere kant van de grijze metalen deur, me iets van informatie geeft over waar ik ben of wat ik hier doe.

‘Dat zal niet gaan, vrees ik,’ antwoordt hij.

‘Waarom niet? Ik zal mijn ogen sluiten, dan kan ik aan niemand iets vertellen. Dan kan je mij toch laten gaan. Alstublieft.’

Mijn smeekbede levert geen resultaat op. Of toch. Een cynisch lachje valt mij ten deel. Een lachje waaruit blijkt dat ik totaal geen idee heb wat er gaande is.

‘Mag ik tenminste weten waar ik ben?’ gooi ik in extremis een laatste lijntje uit.

‘In de gevangenis,’ kaatst de man de bal gedeceerd terug.

Niet het antwoord dat ik verwacht had, maar nu weet ik tenminste iets.

‘Heb ik dan niet het recht om iemand te bellen? Ik wil mijn ouders bellen!’

Ik schrik zelf van mijn koelbloedigheid en spontane vraag. De ontelbare misdaadreeksen die ik op Netflix zag, werpen dan toch hun vruchten af.

‘Dat zal niet gaan. Die heb je zelf een kopje kleiner gemaakt.’
Black-out.